

Hlavní je nebát se při skoku ohnout tyč, tvrdí mladý atlet

Loni 18. listopadu oslavil **tyčkař Jan Švec** teprve sedmnácté narozeniny. A jen pár dnů předtím si jako dárek převzal cenu pro vítěze ankety o nejlepšího **atleta Vysočiny roku 2016**.

■ EVA STREICHSBIEROVÁ

JIHLAVA | Jako malého kluka ho rodiče často brali na tréninky starší sestry Kateřiny, která se úspěšně věnuje vodnímu lyžování. Malému Honzovi ovšem tenhle sport neučaroval natolik, aby se do něj pustil s podobnou vervou.

„Doma se mě snažili do vodního lyžování nacpat, jenže já jsem byl dost vzpurné dítě, takže jsem ho dělat nechtěl,“ vzpomíná s úsměvem sedmnáctiletý rodák z Jihlavy Jan Švec, který si nakonec zvolil za svůj sport číslo jedna atletiku.

A zdá se, že udělal dobře. Byl je většinou stále ještě dorostenec, pravidelně už se měří v závodech s těmi nejlepšími českými skokany o tyči. A pomýšlí ještě výš. „Rád bych se letos kvalifikoval na mistrovství Evropy a příští rok potom i na mistrovství světa,“ prozrazuje vítěz ankety o nejlepšího atleta Vysočiny za rok 2016.

Proč jste si vybral konkrétně skok o tyči?

Jednou jsem si jen tak zkusil skočit, jsou to asi tři roky zpátky. A pak jsem absolvoval i nějaké závody. Ze začátku to bylo spíš jenom ze srandy, ale dělal jsem atletiku, tak jsem si chtěl osahat všechny disciplíny.

A už se věnujete jenom tyčce, nebo pořád ještě váháte i mezi nějakou další disciplínou?

Už ne, tyčka vyhrála na celé čáře. Ostatní disciplíny si někdy dám taky, ale už jen pro zábavu.

Vždycky jste měl nejbližší k atletice? V Jihlavě jsou přece populárnější sporty...

Já toho vyzkoušel hodně. Tatka je atletický trenér, takže jsem pod jeho vedením nejprve jen tak běhal po škváře. Pak jsem chvilku dělal horolezení, protože jsem pořád někde lezl. No a na základe mě chytíl baseball. Nakonec jsem se ale vrátil k atletice, k běhu na dlouhých tratích.

Poprvé vzal jihlavský atlet Jan Švec do ruky tyč zhruba ve svých třinácti letech. A tahle disciplína pak u něj jasně vyhrála. FOTO | ARCHIV ATLETIKY JIHLAVA

Tak toho si teď při skoku o tyči zrovna moc neužijete...

(*směje se*) Ten kousek mi úplně stačí. Popravdě řečeno jsem rád, že už nemusím běhat nic delšího.

Co bylo nejtěžší při skoku o tyči zvládnout? Z pohledu laika bych řekla, že odstrčit tyč tak, abych se na ni nenabodla...

(*usmívá se*) Celkově je toho dost, co se musí zvládnout, a chvilku to trvá. Hlavní je ale nebát se ohnout tyč. Začátečníci skáčou nejprve na rovné tyči, ale profesionálové už ji ohýbají. A ten pocit, když takhle skočíte poprvé, ten je rozhodující. To na tom bylo asi úplně nejtěžší.

Občas se taky stane, že tyč při skoku praskne. Už jste něco podobného zažil?

Já ne, ale mám kamarády i kamarádky,

kteří už takovou situaci zažili. Mně se zatím stalo jen to, že jsem tyč několikrát neudržel – a jak se rychle naplnila, tak mě praštila.

Máte nějaký skokanský vzor?

Nejlepší je Francouz Renaud Lavillénie, takže se snažím sledovat hlavně jeho styl. Ostatně jako každý, kdo dělá tyčku. Vyložený vzor asi nemám, ale chtěl bych jednou – pokud to bude možné – dosáhnout kvalit těch nejlepších světových skokanů. Posouvat se pořád dál a dál.

Jaká je zatím hodnota vašeho osobního rekordu?

475 centimetrů.

A do splnění limitu na evropský a světový šampionát vám chybí kolik?

Tam je to kolem 490 centimetrů až 5 me-

trů. Ale já věřím, že na to mám. A snad to taky dám. (*usmívá se*)

Jakého svého dosavadního úspěchu si zatím ceníte nejvíc?

Asi toho, že jsem dvojnásobný halový dorostenecký mistr republiky. A z loňska i venkovní. Potom jsem byl druhý na nějakých mezistátních závodech. A úspěchem je i třetí místo v extralize.

A kam řadíte titul v anketě o nejlepšího atleta Vysočiny?

Jo, toho si taky moc cením. Musím přiznat, že mě vítězství hrozně překvapilo. Vůbec jsem ho nečekal.

Máte ještě nějaké jiné koníčky kromě atletiky?

Celkově mám rád všechny sporty. Když mám volno, jdu si zahrát třeba basket. Pořád něco dělám.

„ Nejlepší je Francouz Renaud Lavillénie, takže se snažím sledovat hlavně jeho styl. Ostatně jako každý, kdo dělá tyčku.“

Takže jinými slovy řečeno se zastavíte až večer, když jdete spát?

Přesně. (*usmívá se*) Já bych opravdu nejraději pořád něco dělal.

Z tohoto pohledu pro vás musí být sezení ve škole hrozným utrpením. Jakou školu vlastně studujete?

Sportovní gymnázium v Kladně. Školu jsem zvolil i kvůli tomu, že to mám blíž k trenérovi do Prahy, kam jezdím třikrát týdně.

Takže z vás jednou bude třeba učitel tělocviku?

To jsem původně chtěl, ale je tam spousta kurzů, které bych s atletikou nestíhal. Takže to spíš vypadá na nějakého fyzioterapeuta. Uvidíme. Zatím jsem spíš takový průměrný student. (*usmívá se*)

A domů do Jihlavy se dostanete jak často?

Jezdím pravidelně každý víkend.

Domácí stravu od maminky jen tak něco nepřekoná, nemám pravdu?

(*směje se*) Jasně. Ale já si taky umím hodně věci ukuchtit sám. Dokonce bych řekl, že když mi dá někdo recept, tak jsem schopný uvařit v podstatě cokoliv.